

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

6.4 – VISHEDEN OM SYNDERNES FORLADELSE

”Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet.” 1. Joh. 3,14.

(s.57) Den, som vil gå for at være en kristen, men blot lader stå til uden at søge fuld vished om sine synders forladelse, er enten en sovende hykler, eller i det mindste en meget søvrig kristen. Det ligger i sagens natur. Den brud, som slår sig til tåls uden at være fuldt vis på sin brudgoms hjerte, har ikke den rette kærlighed.

Det er derfor et karakteristisk kendetegn på de ubodfærdige, at de rent ud fornægter muligheden af at opnå vished om syndernes forladelse og betragter det som en uendelig formastelighed, indbildning og åndeligt hovmod at tro noget sådant.

Det er som Luther siger, at *”når de hører en kristen prise sig lykkelig over at eje vished om sine syndernes forladelse, så korsner de sig, slår fra sig med både arme og ben og siger: Gud bevare mig for en sådan formastelighed, at jeg skulle vove at kalde mig et Guds barn! Nej, jeg vil ydmygt erkende mig blot at være en arm synder – og Gud skal se til de ydmyge”*.

Men Skriften siger:

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Vished om syndernes forladelse

”Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet.” 1. Joh. 3,14. *”Vi ved, at vi er af Gud”* - *”Vi ved, at Guds Søn er kommet, og at han har givet os forstand til at kende den sande; og vi er i den sande, i hans søn Jesus Kristus”* 1. Joh. 5,19-20

Det er altså muligt at opnå vished. Vi ved, at vi er Guds børn, har syndernes forladelse og det evige liv. *”Derfor,”* siger Luther videre, *”skal vi beflitte os på med rod og det hele at oprykke den skadeligste af alle vildfarelser, den opfattelse nemlig, at mennesker ikke skulle kunne vide, om det er i eller uden for nåden.”* (s.58)

Denne vildfarelse stammer ikke fra forstanden, men fra hjertet. Den skyldes ikke manglende klarhed – thi Skriftens tale er tydelig nok – men hjertes ubodfærdighed. Den, som ikke selv ejer eller higer [søger/længes] efter at eje vished om Guds nåde, vil derfor benægte, at en sådan vished overhovedet eksisterer. Og går man end ikke så vidt, at man ligefrem fornægter dens eksistens, så er det dog – som før sagt – intet godt tegn, hvis man ikke ufortøvet søger vished, men blot lader stå til.

For det andet:

Om også et menneske er fuldt ud oprigtigt, hungrer og tørster efter retfærdighed, så mangler det dog i dets kristendom noget meget væsentligt, så længe det lever i uvished om sine synders forladelse. Det kan endda være i besiddelse af nåden, det er sandt. Luther siger, at *”syndernes forladelse har to*

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Visheden om syndernes forladelse

sider: dels den hemmelig hos Gud, og dels den åbenbare for synderen". Synderinden i Simons hus ejede sine synders forladelse, allerede før Jesus vendte sig direkte til hende og sagde: *"Dine synder er dig forladt!"* [Lukas 7,48]. Det ser vi af de ord, han umiddelbart forud henvendte til Simon [Lukas 7,36-50].

At således den, som hungrer efter syndernes forladelse, har denne forladelse, før han ved det eller tror det, er hævet over al tvivl. Thi *"salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden"* [Matt. 6,5]. Men helt, som det skal være, er det ikke, før han også har fået vished derom. Før det sker, er ikke Guds rige oprettet i hjertet. Thi *"Guds rige består i retfærdighed, fred og glæde i Helligånden"* [Rom. 14,17]. Før det sker, får han ingen kraft. Han kan hverken elske, takke, eller prise sin Gud eller vandre for hans ansigt, som han burde.

Retfærdigheden for Gud er den samme, enten troen er stærk eller svag. Det er helliggørelsen derimod ikke. Helliggørelse, kraft og Åndens frugt er altid afhængigt af troens vished og styrke. Thi *"Herrens glæde er eders styrke"* [Neh. 8,10].

Den, som nu attrår denne salige tros vished, give nøje agt på den rette vej til at opnå den. Vi har alle en tilbøjelighed til, (s.59) når vi vil forvise os om Guds nåde - at begynde at ransage os selv, om vi nu også har en ret anger, en sand tro og en levende kristendom, de rette egenskaber og de rette åndelige erfaringer. Finder vi da, hvad vi søger, så vil vi tro, men søger vi forgæves, mener vi ikke, det går an. Dette er ikke den rette vej til vished og fred. Den, som ad denne vej søger vished om sin benådning, har taget sig et vanskeligt arbejde på. Så vanskeligt, at mange helt har måtte fortvivle, thi det er ikke let at finde troens

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Vished om syndernes forladelse

virksomheder i sit hjerte, så længe man i virkeligheden ikke har troet, dvs. søgt sin trøst og sin tilflugt i Kristus alene.

Om også der ad denne selvransagelsens vej kan opnås en vis trøst og fred, så bliver det en yderst vaklende fred. En trøst som svigter netop, når man trænger den hårdest, nemlig i nød og anfægtelse, når man ingen tilfredsstillende kendetegn kan finde at grunde den på.

Desuden er en sådan trøst altid en uren trøst, fordi den ikke er grundet alene på Kristus. Den ligner billedstøtten, hvis fødder var halvt af jern og halvt af ler, og som derfor faldt, da den blev ramt af stenen [Dan. 2,33-34]. Det eneste, der holder stand i nød og i død, er, hvad Gud den Almægtige selv har sagt, og det værk til vor frelse, han gennem Kristus har fuldbragt. Og begge dele gælder de 'gudløse' - de virkelig fortabte syndere.

Vejen til vished – den eneste rette vej – er at tage Gud på ordet. Sagt med andre ord: at mennesker i tro 'siger efter, hvad Gud siger for'.

Troen kommer af forkyndelsen, siger Paulus [Rom. 10,17]. Den rette tro og vished er den, der grunder sig på budskabet om, hvad Jesus har gjort. Den sande trøst og glæde er den, jeg vinder ad denne vej – og det, før jeg endnu anser mig værdig til at tro. Den fortabte søn, siger Jesus, var endnu "*langt borte*", da faderen overraskede ham med sin nåde og barmhjertighed [Lukas 15,20].

Trøst og vished må grundes på Kristus og Ordet. (s.60) Da – og først da – kan man også finde troens egenskaber og troens virkninger i sit liv. "*Den, som tror på Guds Søn, har vidnesbyrdet i sig selv*" Siger Johannes [1.Joh. 5,10]. Men

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Visheden om syndernes forladelse

den første og egentlige tros vished må altid virkes ved Ordet. Troens egenskaber og frugter er ikke det første, men det andet.

Det følgende er bearbejdet efter Bogatzky. Han skriver omtrent som følger (en del forkort i nærværende udgave):

Vakte sjæle, som endnu ikke har fået vished om Guds nåde, kan stort set deles i tre klasser:

For det første dem, som endnu ikke for alvor har set ind i deres eget fordærvede hjerte. Mange hemmelige egenretfærdigheds-støtter er endnu ikke faldet, og deres nøgenhed søger de at dække med alle mulige undskyldningers figenblade. De klager snart over én forhindring, snart over en anden, og lægger skylden på et, og så på et andet, blot ikke sig selv. Deres mund er endnu ikke blevet stoppet. De ved ikke, hvad det vil sige at stå strafskyldig for Gud.

Følgelig bliver deres bekymring og deres omsorg for sjælens frelse i høj grad periodisk. Deres brug af Ordet og bønner og de andre nådemidler ligeså. Ofte er det mennesker, som af naturen er muntre og sorgløse, og som derfor på grund af deres temperament har let til glæde og let lader sig tilfredsstille ved et eller andet tilfældigt nådeglimt.

De er endnu ikke fuldt oprigtige og finder derfor ingen virkelig vished og fred. De vil søge at smugle noget af verdens væsen med ind i Guds rige og er alt for blødagtige, når det gælder at bekæmpe kødets lyster.

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Visheden om syndernes forladelse

Der må derfor komme dertil med dem, at de virkelig tager det alvorligt med deres sjæls frelse. De må frygte for al falsk fred som for deres værste fjende og ikke anstille sig bedre i menneskers øjne, end de i virkeligheden er. Det er ikke mennesker, de skal søge at takkes, eller menneskers bifald, de skal søge at opnå. Det er for Guds ansigt, de skal vandre, og hans (s.61) vidnesbyrd i deres samvittighed, de skal trachte efter. Kom det blot dertil med dem, skulle alt blive godt. Og det skulle for mennesker af denne type ikke behøve at vare så længe, hvis blot de lagde større alvor og udholdenhed for dagen i deres søgen efter vished og fred. Men fordi det skorter på dette, nødes Gud til fortsat at lade dem gå i angst og uro, til de endelig bliver villige til uden forbehold og betingelser af nogen art at give hele deres hjerte til Herren Jesus.

For det andet er der mennesker, som i og for sig tager det fuldt alvorligt med deres søgen efter vished og fred, men en eller anden gammel skødesynd eller afguderisk kærlighed har en sådan magt over dem, at de ikke formår at ryste lænkerne af sig. De ved knap nok, om de i det hele taget vil være det kvit, det, som binder dem, og udelukker sig derfor bestandig fra nåden, thi – mener de – nåden kan jo da ikke gælde for sådanne, som ikke engang har vilje til at afstå fra synden.

Der er næppe noget forhold, hvor man føler det så stærkt som her, at menneskelig magt intet formår. Men Herrens store magt og trofasthed gør også disse elendige slaver fri. De fortsætter nemlig trods alt at høre Guds ord, og det bliver deres redning. Enten bliver de af selve sjælens nød så nedbrudte og udmattede, at afguden bliver dem en plage, eller også bliver de så overvældede af Guds uudsigelige nåde, at de, før de ved at det, tager imod den i tro og får lov at smage så meget af Herrens lifligheds sødme, at afguden fuldstændig blegner.

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Vished om syndernes forladelse

Og så er de frelst – eller øjner i hvert fald en mulighed for at blive det. De har fået lært at søge frelsen der, hvor den alene er at finde, nemlig ved tro.

Den tredje slags mennesker, som har vanskeligt for at finde hvile og vished, er af en helt anden støbning. De har en ofte meget dyb erkendelse af deres egen fordærvelse og tager sagen dybt alvorligt. De beder og bønfaller og længes. Men de har af naturen et tungt sind og er tilbøjelige til lovtrældom (s.62) og overdrivelse. Dertil kommer, at Satan understøtter deres vantro og forvirrer deres tanker, så de til sidst hverken ved ud eller ind. Ser de på sig selv, ser de intet andet end synd og urenhed, vantro og hårdhed, og den tanke, at for dem er der intet håb, driver dem ofte til fortvivlelsens rand.

Mennesker i denne stilling bør ikke mødes med krav, men med opmuntring og kærlighedens lokketoner. Ved de med sig selv, at de er villige til uden forbehold at blive løst fra deres synd, at intet i verden er dem så magtpåliggende som at eje vished om syndernes forladelse og en nådig Gud, og at de gerne, hvis blot de kunne, ville tilegne sig dette i tro, da skal de vide, at troen allerede er født i deres hjerter. De har mere tro, end de selv ved af – ganske vist ikke nogen frimodighed, men dog en kæmpende tro. Thi længslen, hungeren, tørsten, råbet mod himlen – om de end selv blot fornemmer det som et næppe hørligt suk – er troens rette begyndelse.

”Du har hørt de ydmyges ønske, Herre” Sl. 10,17

”Se hen til ham og strål af glæde, jeres åsyn skal ikke beskæmmes” Sl. 34,6

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Visheden om syndernes forladelse

Og Jesus siger:

”Salige er de fattige i ånden, salige er de, som sørger, salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed” [Matt. 5,3-6]. De er som et ”knækket rør”, som Herren ikke vil bryde, som en ”rygende tande,” han ej vil slukke [Matt. 12,20; Esajas 42,3-4]. Det er af dem, som ”søger Zion,” og som derfor skal trøstes [Esajas 51,1-3].

Hvormed skal de trøstes? Med ordet fra Esajas 40,2: *”Deres strid er til ende, deres skyld betalt”* [DO33/48]. Til dette ord skal de klynge sig, til endelig trøsten - som morgenstjernen - oprinder også i deres hjerter og alt bliver lyst også for dem.

Den, som af hjertet begærer at frelses af nåde alene for Kristi skyld, han er allerede salig, om han så tror det eller ej. Det eneste, han da har at gøre, er uden tøven at komme til Kristus og af hans fylde modtage nåde over nåde. Nåde, ikke blot til syndernes forladelse, men også til sejr over synden, og nådegaver af forskellig art, sigtende på helliggørelseslivet. (s.63)

Han vil aldrig blive sendt tomhændet bort, thi Gud giver, uden penge og for intet, af nåde [Esajas 55,1].

Når Gud forlader synd, gør han det desuden til fuldkommenhed. Syndernes forladelse omfatter alt, arvesynd, såvel som gerningssynd, og står bestandig ved magt. Lige så evig og lige så fuldkommen er Jesu Kristi nåde og retfærdighed, thi det er et værk af vores fuldkomne ypperstepræst, han, som

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Visheden om syndernes forladelse

har et uforgængeligt præstedømme og fuldkomment kan frelse dem, der kommer til Gud, ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem. Hebr. 7,24-25. Derfor hedder det også i Dan. 9,24, at en evig retfærdighed er hidført ved Kristus, og i Sl. 89,3: *”En evig bygning er nåden.”* [DO33/48].

Alle synder – de være store eller små i menneskers øjne – alle uden undtagelse bliver de forladt.

Thi det hedder om Gud: *”Han, som tilgiver alle dine misgerninger”* Sl. 103,3
”Han som tilgiver brøde, overtrædelser og synd” 2.Mos. 34,7.

Alle til hobe er synderne kastet på Kristus. Han gik i vort sted, betalte vores skyld og gjorde det så fuldkomment, at ikke en eneste synd står tilbage. Følgelig er forladelse for al synd forhvervet [købt] til alle.

Og Gud forlader alle vore synder på én gang.

Ikke: i dag denne, og i morgen en anden, men alle på én gang og for evigt. Han har kastet vore synder i havets dyb, fjernet dem fra os så langt som østen er fra vesten, slettet vor misgerning som en tåge, vore synder som en sky.

Ved retfærdiggørelsen af tro tager Gud hele mennesket til nåde og skænker det hele Kristi retfærdighed. Men Kristi retfærdighed strækker til for enhver synd, fortidige og nutidige såvel som fremtidige, og bliver mennesker tilregnet, så længe de bliver i troen.

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Visheden om syndernes forladelse

”Vi har forløsning ved Jesu Kristi blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er.” Ef. 1,7.

Derfor kan den, som tror, eje vished om sin salighed, også når han fejler og forser sig. Thi han grunder ikke sin vished på egne (s.64) gode gerninger eller ufuldkomne nådegaver, men på syndernes fuldkomne forladelse. Sker det, at han vakler, så skyldes det, at han ikke fæster blikket på Kristus alene og bor i syndernes forladelse som i sit hjem, men vender sind og tanke mod andre ting eller søger efter noget hos sig selv, han kan sætte sin lid til.

”Så længe et menneske – på trods af, at han intet føler – alligevel finder alt i Kristus,” siger Francke, *”så længe lever hjertet i den himmelske fred og bliver af Gud vederkvæget og styrket. Men så snart hjertet hovmoder sig og ikke i syndernes forladelse alene søger og finder sin salighed, betræder man en vej, som er fuld af uro og smerte.”*

Det er derfor i høj grad fornødent, at vi fastholder den erkendelse, vi engang kom til: at vi af naturen, er gudløse, fortabte og fordømte mennesker, at vi synder selv ved vore bedste gerninger og ville være rednings løst fortabte, hvis Gud tog sig for at gå i rette med os. Som de elendige stakler vi er, nøgne og blinde og ribbet for alt, må vi derfor bestandig hylle [iklæde] os i Kristi retfærdighed. Vores trøst og vores glæde må vi finde alene deri, at vi har syndernes forladelse og ved, at ligesom himmelen hvælver sig over jorden, er vi omgivet og omsluttet af en evig og uforanderlig nåde.

Nybegyndere i kristendommen vil som regel søge ikke så lidt trøst i den forandring, der er sket med dem, eller de nådegaver, der er skænket dem af

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 4: Visheden om syndernes forladelse

Gud, og stiller store krav, både til sig selv og til andre, når det gælder helliggørelsen, men da de søger deres tilfredsstillelse mere ved disse bække end ved selve kilden, mere regner med deres helliggørelse end med syndernes forladelse, mister de snart både saft og kraft. Uro og uvished sniger sig ind, fordi det mere og mere går op for dem, hvor ufuldkomment alt deres eget er. Og efterhånden ved de knap nok, hvad de skal tro om deres stilling i det hele taget.

(s.65) Det gælder om at blive ved selve kilden, hvile i syndernes forladelse og sætte sin lid til nåden alene. Også i vores stræben efter hellighed må forladelsen altid være det første. Det er grundlaget og forudsætningen for alt. Vor Herre Jesus har selv sagt det i Joh. 15,5, at: *”Skilt fra mig kan I slet intet gøre”*.

Måtte da Han, som er troens banebryder og fuldender, selv hjælpe os at få denne tro i eje og bevare den til vor sidste stund!

Historik:

Indtastet: 2005

Korrektur: 2. oktober 2021

RoseniusNet.dk

Side 11 af 11